

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Lámpással várni!

Máté 25:1—4.

Völegény jön a menyasszonyához. Erte jön... Krisztus jön az Egyházához, hogy akik az Egyházhoz tartoznak, ott legyenek, ahol Ő van. Szeretnék Vele lenni. Most és mindörökké.

Azért várom lámpásommal. Lámpás. A tíz szűz mind hivatalos volt a menyegzőre, mind a völegény elé ment s valamennyien égő lámpással. A lámpás: hinni Krisztusban; szeretni Krisztust; örülni Krisztusnak. Hozzájuk tartozom-e? Hivatalos vagyok, de megyek-e Krisztus elé? Megyek-e lámpással? Ajkam sokszor mondja: Hiszek, Uram! de igazat mond-e? Nem tévedek-e? Nem ámitom-e magamat? Nem hazudok-e? Sokat beszélek szeretetről, de szeretek-e? Az Úr hány »legkisebb atyjafiát« teszi lábam elé: szegényt, beteget, elhagyottat, életuntat, segítségre szorulót, szeretetet éhezőt, hogy észrevegyem, szeressem, szolgáljak néki, de megteszem-e? Örömben kell járnom, mint akinek Megváltója van, de nem vagyok-e bús és komor, szinte búskomor, mint aki nem várja Őt, aki pedig jön? Lámpással várom-e az Urat? Igen. Igen. Igen. S hányan várják ugyanígy velem együtt? Nem tudom. Lehet, hogy sokan. Lehet, hogy kevesen. De akár kevesen, akár sokan vagyunk,

olajjal a lámpáinkban várjuk! Olaj tekintetében különbség volt a tíz szűz között. Nem az elalvás tekintetében, mert mindnyájan elaludtak. S nem abban, hogy némelyik talán elvesztette lámpását, a másik nem. Abban különböztek egymástól, hogy az egyiknek kifogyott az olaja, aminek folytán lámpása hiábavalóvá, mert tartalom nélkülivé lett, ellenben a másik gondoskodott az olaj utánpótlásáról, állandóságáról, úgyhogy égett a lámpása, mikor a völegény végre megérkezett. Az olaj: az Ige; a Szentlélek az Igében. Ez táplálja a hitet és a szeretetet s teszi mindvégig kitartóvá. Ha nem, kiálszik a hit, elfogy a szeretet. Ebben különböznek egymástól a keresztyének, a hívők. Az egyiknek a hite, a szeretete döntő órában felmondja a szolgálatot, mert nincs élő kapcsolata az Ige Lelkével, ez nem vigasztalja s nem erősíti, a másiké viszont megáll. Melyik csoporthoz tartozom? Múlik az idő s az időm; múlásával, a várás megpróbáltatásában nem fogy-e ki és el a hitem, a szeretetem, az örömöm, a békességem? A csúfolódók nem fosztanak-e ki? (II. Pét. 3:3—4). Oh ne tehessék! Várom Uramat olajjal a lámpásomban. Várom élő hittel, égő szeretettel, boldog örömmel. Aki szintén várja, jöjjön, hogy együtt várjuk!

Kegyelem ez.

Zulauf Henrik.

Isten útjain.

Gyűjtésről jöttem haza. Szegények számára gyűjtöttem. Szegények számára, akikről a mennyei Atya úgy gondoskodik, mint a mező liliomairól. Testi fáradságot elveszi az Úrban való csendes öröm, mely még inkább átjárja egész valómat. Alig egy órával előtte Izráel népének egy fiával beszélgettem, amikor gyűjtés közben oda is betértem. Szomorú arccal fogadott férj, feleség, amint beléptem. Szomorúak, hiszen nincs már üzlet, nincs már munka, nincs már kereset. Pénzt nem tudnak most adni, pedig eddig minden hónapban szívesen nyújtották felém. De most nekik sincsen, most ők is szegények lettek. Megdobban a szívem. Fejemet lehajtom csendesen és önmagamnak ismételtetem halkán: Most ők is szegények lettek. Es nem tudok elmenni. Valamit adni úgy szeretnék nekik... Halk imádság röppen lelkemből az ég felé: »Uram, segíts! Uram, most Te adj! Erősítsd a fáradtakat! Szomorú arcokról, jer, töröld a könnyet. Hiszen tudod, Uram, hogy most ők is szegények lettek.« Es az Úr közel jött hozzánk és adott, — sokat adott.

Beszélgetni kezünk. Az Ige. Izráel. Kánaánból az út Egyiptomig és vissza. A 10 parancsolat. A próféták. Az ígéretek. A messiási jövendölések. A beteljesülés: Krisztus. Látom az arcukon, hogy szívesen beszélgetnek. Es én örömmel szólok tovább Arról, aki mindenkiben minden lett nekem. »Igen, jött a Krisztus. Az övéi közé jöve, de nem fogadák be Őt. Életet hozott, hogy életünk legyen. De kevesen ismerik az Életet.« Soká beszélgetünk még. Krisztusról. Arcukról olvasnatom, hogy szeretnék jobban ismerni Azt, aki talán... talán az ő Messiasuk is.

»Van-e Bibliájuk?« — vetem fel a kérdést. Azt felelik: »Nincsen, csak a Thóra ott a templomban.« Felajánlom gyorsan a Bibliát, amit nemrég egy meghalt szegényem hozzátartozóitól örökségképpen kaptam. Felragyog az arcuk. »Olvasni fogjuk« — ígérik boldogan.

Elbúcsuzom. Melegen szorítják meg a kezemet. S amíg hazafelé jövök az úton, lelkem újra a magasba tör, hogy megköszönjem, amit kaptam, amit adhattam az Övéből. »Uram, már nem lesznek szegények, ugy-e? Uram, Te elérjétehetsz majd a sorok közé és kilépsz elébük, ha Rólad olvasnak, ha látni akarnak? Uram, ugy-e megismerteted magadat velük?«

S az Úrnak szelíd szava lágyan simogatja a lelkemet: »Bízzál csak Bennem! Hordozz csak engem! S én meghallgatlak, megáldalak...«

Újra úton vagyok. Megyek, hogy teljesítem a szent parancsolat. Viszem a Bibliát s benne Krisztust. Krisztusban gazdagságot, életet. Szegényeknek viszem. Ez a hivatásom. Ez az életem. Gyűjtőge-

tek pénzt. Gyűjtögetek lelkeket. Krisztusnak — Krisztusért.

M. M. d. t.

Mást várjunk?

»Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy más várunk?« Ezt a kérdést nem akárki teszi fel, hanem Keresztelő János, aki az »aszszonyoktól születtek között a legnagyobb«, a Megváltó útegyengetője, aki a Mesterre mutatva így szólt tanítványaihoz: »Ime, az Istennek Barány!« Oh milyen gyengék vagyunk mi emberek! Mennyire megbízhatatlanok! Utólag bizonyára lelke mélyéig szégyelte magát Keresztelő János e kérdése miatt, annyival is inkább, mivel az Úr nem sujtott le rá, nem semmisítette meg, hanem olyan csodálatos szelídséggel annyira világos és határozott feleletet adott. Te? Valóban te vagy az? Hányszor égette a mi-lelkünket is kínzó bizonytalanság. Pedig nálunk sokkal érthetlenebb, mint Jánosnál, mert mi az Újszövetség gyermekei vagyunk. Hála legyen Istennek, teljes szívünkben hála, hogy nem kell más várunk. Örömmel, ujjongó szívvel köszönhetjük ebben az évben is ádventi Királyunkat. Tudjuk, hogy Istennek minden ígérete Őbenne lett igenné és ámenné.

Az Ige ereje.

A kísértés és nyomorúság ideje alkalmas arra, hogy megbotránkozzék még a hívő keresztyen és hite hajtóörést szenvedjen. Ilyen benső nyomorúságba került egyszer Luther Márton is. Egy teljes hétig böjtölt és imádkozott. S egyik reggel mégis újra megjelent a Sátán s a legnagyobb bűnösnek és hazugnak bélyegezte Luthert. Egész bűnlajstromot tárt eléje. Luther szembenézett vele s azt mondta: »Dacára annak, hogy hazug vagy, most mégis igazat mondtál. De nem teljes igazságot. Akkor lenne igazad, ha Krisztus nem halt volna meg érted.« S azután vádlója elé egy táblát tett azzal a kéréssel, hogy minden eddigi bűnét jegyezze fel rá. Ez megtörtént, s Luther vétkesen találtott. De azután megfogta a táblát és a bűnlista fölé ezt írta: Jézus Krisztusnak, az Isten Fiának vére megtisztít engem minden bűntől. A Jézus Krisztusról szóló Ige az ördögöt olyan félelembe ejtette, hogy hosszú ideig elkerülte Luther Mártont. — Ezzel a fegyverrel Isten emberei már sokszor győztek a hitetlenség, kételkedés s csüggedés bűne felett. Ez a magyarázata áldásos munkájuknak s boldog hazame-netelüknek.

Készítsétek meg az Úrnak útját, egyengessétek az Ő ösvényeit.

Lukács 3:4.

Parancsol a gyermek.

Merő csoda a gyermek.
Erőtlen, gyengén jelenik meg köztünk,
kicsinynek látszik és igénytelennek.
Pedig hatalmas, nagy követelés
Minden lehellet, minden szívverés.
Néki növekednie kell.
És utolsó hely neki nem elég,
naptalan zug, elhasznált levegő,
az edelemből, ami megmarad.
Ő első akar lenni, nem utolsó,
mert neki az utolsóság koporsó.
Ő parancsoló, győztes akarat.
Néki növekednie kell.

Vétkes, aki parancsát megtagadja:
csenevésznedni, halványodni hagyja,
s odaadja a halálnak.
Igazán azok cselekesznek,
akik nagy alázattal félreállnak.
Kiknek kis szíve dobanása törvény.
Dolgoznak érte, testük-lelkük törvén,
s szemük szüntelen aggódva figyel:
fejlődik-e, növekszik-e? Hiszen
néki növekednie kell.

Ilyen csoda a gyermek.
Erőtlen, gyengén jelenik meg köztünk,
kicsinynek látszik és igénytelennek.
S minden lehellet, minden szívverés,
hatalmas, új követelés.
Így érkezett el Krisztus is közenk.
A szűk istálló szegény jászolán
mint gyermek fekszik Ő és követe.
Néki növekednie kell.
Néki növekednie kell
nagygyá, nagyobbá és a legnagyobbá,
szent Messiássá, szabadító Urára,
úgy adhat üdvöt, úgy teremthet újjá.

Óh szállj szegény szívembe, titkos Gyermekek!
Jöjj, növekedj, töltsd be az életem!
Teneked mindig nagyobbá kell lenned
és kisebbé nekem.
Földi borun, halálon, elmúláson
hogy Te vihess engem, kicsinyt, keresztül,
nagy, erős Messiásm!

T. E. d. t.

Advent.

Jöjj közelebb, mint a karácsonyt váró
gyermek a bemenetelt jelző harangszóra;
mint a vándor, aki hosszú, fáradságos
út után késő este meglátja az otthon
kivilágított ablakát; mint az éhes koldus,
aki szemében égő vágygal áll a zsúfolt
kirakat előtt. Jöjj közelebb! Advent azt
jelenti, mint hogyha a didergő, éhes kol-
dushoz jószágos úr így szólna: jöjj be a
melegbe s válaszd ki, ami szívednek
kedves!

Karácsonyi öröm könnyek között.

Karácsony előtt történt. Vastag hófelhő
takarta az eget, s nagy pelyhekben hul-

lott alá a hó. A nagy város külső negye-
dében jártam a szűk utcákat. Táskámban
ünnepi kalács, amit ma reggel kaptam,
s néhány játékszer szegény gyermekek
megajándékozására.

Alacsony házacskából vidám énekszó
hallatszott, a jólismert karácsonyi dal:
»Oh jöjjetek mind ide, kis gyermekek,
A jászolhoz Bethlehembe jöjjetek.« Meg-
tetszett a kedves dallam s közelebb lép-
tem az ablakhoz. A függöny egyik ol-
dalán kicsit szétállt s jól beláthattam az
egyszerű, szegényes lakásba. Ősz, öreg
ember állt a közepén, hosszú kabátban,
két keze imára kulcsolva. Azután öt gyer-
mek s egy talpig feketébe öltözött asz-
szony. Az ének alatt sűrűn hullott a könny
az asszony szeméből. »Itt valaki hiány-
zik« — gondoltam. Ugy látszik, akarat-
lanul dúdolni kezdtem az éneket s figyel-
messé tettem magamra a kis szoba lakóit,
mert egy fiúcska jött az ablakhoz s ha-
marosan az édesanyja is. Megkérdezte,
hogy talán eltévedtem s a nagy hófúvás
közti nem találok az utat? »Nem, csak
az ének kapott meg s úgy szeretném
még egyszer hallani.« Barátságosan be-
tessékeltek. A gyermekek gyorsan meg-
barátkoztak s előkerült táskámból az ün-
nepre szánt sütemény. Elővettem a szét-
osztásra váró játékokat. Az anya fájdal-
masan mosolygott gyermekei örömen. El-
beszélte, hogy férje néhány hónappal ez-
előtt, élete derekán hirtelen meghalt. Nem
tudja, honnan kerül az idén karácsonyfa,
de a nagypapa ragaszkodik hozzá. Leg-
szívesebben nem ülne karácsonyt, szíve
tele van szomorúsággal.

Az öreg nagypapa most csendesen lánya
vállára tette a kezét: »Nem tudod, mi
a karácsony öröme? Megváltó született!
S ha elfelejtenéd, gondold újra erre. És
gondold arra, hogy a férjed odafönt a
mennyben ünnepel. Jöjj, énekeljünk:

»A pásztorok példáját kövessétek,

A világ Megváltóját dicsérjétek!«

A gyermekek újra vidáman énekelni
kezdtek, az asszony még sírva körülgette
szemét köténye sarkával, de már ott ra-
ragyogott szemében a karácsonyi béke.

Késő lett. Kezet szorítottam a kedves
családdal s folytattam útam a havas
éjszakában.

Közeledik a karácsony.

Karácsony közeledik! Gondolsz-e öreg
édesanyádra? Karácsony közeledik! Gon-
dolsz-e a betegekre, a szomszédodban lá-
kó elhagyott öreg emberre? Karácsony
azt jelenti, örömet szerezni. »Aki nem
szereti az ő atyjafiát, akit lát, hogyan
szeretheti az Istent, akit nem lát?«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Dec. 1. Mt. 21:1–9. Róm. 13:11–14. Lk. 1:68–79. Zsid. 10:19–25. Zsolt. 24. Az előkészületek mértéke mutatja legjobban, milyen szívesen várt a vendég s mennyire megtisztelő a látogatás. Hozzánk a dicsőség Királya, az erős és hatalmas Úr jelentette be jövetelét. Ma végigzúgnak a világon az érkezését jelző harangok. Advent van. Meglátszik-e rajtunk, a készülődésünkön, a várakozásunkon?

Dec. 2. Zsolt. 2. Jel. 1:1–8. Amikor az Evangéliomot olvassuk, a már megjelent Krisztussal találkozunk. A Jelenések könyve az eljövendő Krisztus könyve. A mi adventünk nem lehet csak a bethlehemi Gyermekek irgalmas és csodálatos érkezésének a várása: mi az eljövendő Krisztust várjuk, aki fejedelme a föld királyainak és eljő a felhőkkel, hogy minden szem meglássa, még akik általszegezték is.

Dec. 3. És. 24:12–22. Jel. 1:9–20. A tanítvány, »akit Jézus szeret vala«, mint egy holt, esik a mennyei dicsőségben megjelenő Király lábaihoz. »Hogy omlik akkor porba előtte, aki nem tanítvány, aki ellenség? A tanítványokat felemeli Krisztus: »Ne félj, én vagyok!« Aki nem az Övé, az rémülve rejtőznék.

Dec. 4. És. 25:1–9. Jel. 2:1–7. Az eljövendő Krisztus szent és igaz bíró. Ne vigasztaló simogatás, de önvizsgálatra készítő intés legyen most nekünk az üzenete: Tudom a te dolgaiddat. Mennyi jót tud az efezusi gyülekezetéről. Csak egy fogyatkozása van: elhagyta első szeretetét. Mégis ellene készül eljönni, ha a gyülekezet meg nem tér.

Dec. 5. És. 26:1–12. Jel. 2:8–11. »Azt bünteti, kit szeret.« Smirna gyülekezetét nagyon szerette az Úr: szenvedéseken, megpróbáltatásokon vitte keresztül. Bennünket is nehéz időkbe, vészek, nyomorúságok nagy napjaiba állított: nagyon szeret. Biztat és bátorít: »Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell.«

Dec. 6. És. 26:13–21. Jel. 2:12–17. Az Úr tudja, hogy hol lakunk, milyenek a körülményeink. De lakjunk bár a Sátán királyi széke mellett, azt sem tekinti mentésnek. Mert Ő mindenkinek annyi erőt ad, amennyire éppen ott az őrhelyen szüksége van. Mindig és mindenütt elegendő ahhoz, hogy nevét megtartsuk, hitét meg ne tagadjuk.

Dec. 7. Malakiás 4. Jel. 2:18–29. Senki nem emelhet panaszt, hogy neki nem volt ideje megtérni. Ime, az Úr a tevélygő Jezábelnek is ad időt és mindnyájunknak ad. Olyan a tekintete, mint a tűzláng, belelát szívünk mélységeibe. De tudunkra adja, mi a panasz és vár a megtérésünkre. Hosszútűró. Ő, ha nem lenne az, meg nem menekedhetnénk. De aki nem akar megtérni, azon az Úr hosszútűrése sem segít.

Dec. 8. Lk. 21:25–36. Róm. 15:4–13. Lk. 17:20–30. II. Pét. 1:3–11. Jel. 3:1–6. Gyakran megnyugszunk abban, ha másoknak jó véleménye van a keresztyénységünkről, a lelki életünkről, ha mások élő keresztyének tartanak. Pedig előttünk csak egy lehet fontos: Mi a nevünk az Úr előtt? Előnek nevezhet-e, vagy felölünk is ki kell mondania az ítéletet.

Dec. 9. Zsolt. 3. Jel. 3:7–13. Pál apostol azt mondta: »Amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.« A filadelfiai gyülekezet is erőtelen volt, az Úrra támaszkodott, s az Ő hatalma csodáit láthatta. Az Úr ép ennek a gyülekezetnek igéri: »Oszloppá teszem, aki győz.« Az erőtelen Istentől kér erőt s erősebb lesz az erősnél.

Dec. 10. És. 28:14–22. Jel. 3:14–22. Hogy örömmel nyissunk ajtót a zörgető Jézus előtt, meg kell látnunk, milyen nagy inségben vagyunk nélküle. Tekintésünk befelé. Meg vagyunk elégedve magunkkal? Akkor elvesztünk. Megcsalt, elvakított az ellenség. És hiába zörget kincseivel a Krisztus, nem halljuk meg a szavát. Boldogok a lelki szegények!

Dec. 11. És. 28:23–29. Jel. 21:1–8. Az új földön az új ég alatt új emberek új éneke zeng. De a királyi széken ülő Krisztus szava: Imé, mindent újjá teszek, a mostani földre és emberekre vonatkozik. Akkor már azt kiálthatja: Meglett! Most alakul, most készül. Belőlünk is most formálja megváltó erejével az új embert. Engedjünk-e ennek a munkának?

Dec. 12. És. 29:18–24. Jel. 21:9–27. Tudjátok, mért beszél a Jelenések könyve ilyen ragyogó szavakkal a mi hazánkról? Hogy honvagyunk legyen! Hogy örömmel készülődjünk, szívesen engedjünk az Úr tisztító munkájának, s jedsen elinduljunk a Bárányt követni, aki beleírja az élet könyvébe övéinek a nevét.

Dec. 13. És. 30:8–17. Jel. 22:1–5. Dicsőséges jövendő! Krisztus szolgáinak boldog jövendője! Homlokukon az Ő nevével szolgálni, látni Őt, országolni örökkön örökké! Kit csüggesztene még pillanatnyi könnyű szenvedés, amikor ilyen örök dicsőség várja?

Dec. 14. És. 40:1–8. Jel. 22:6–15. Hamar, hamar, hamar. Megismétlődő, tunya álomból sürgetve keltegető üzenet. Már ott érezzük magunkat abban a korban, amikor vége a kegyelem idejének: aki igazságtalan és fertelmes, többé meg nem térhet, akik pedig megtartják az Ő parancsolatait, bemehetnek a kapukon a városba. Hamar vessünk el minden álnokságot. Hamar serkenjünk fel.

Dec. 15. Mt. 11:2–10. I. Kor. 4:1–5. Mt. 3:1–11. II. Tim. 4:5–8. Jel. 22:16–21. Jövel! Kiáltunk mi is az érkező Krisztus felé boldog adventi vággyal, mint a vőlegényét váró ara. Emeljük magásra égő szövetekünket: Jövel! Es sietve hívogassunk másokat is a Krisztust váró seregbe. Mert felkel a fényes és hajnali csillag.

T. E. d. t.